

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Amikor a testek

Hinni akarok a délutáni pusztulásban.
Őszülő fákat. Lenyugvó napot képzelnek
bele. Parkot. Padokat. Érintések mélységét.
Imát. Tisztulást. Az engesztelés végét.

Megkérdezném az időt. Szabad helyet
keresnék. Figyelném a fogyást.
Hinni akarok az egyszerű
történetekben.

■

Egy anya a fiára szól. A hang elporlad.
Egy idős házaspár galambokat etet.
A test emésztődik. Egy nő csókot ad.
A vágy őszülő táj. Hinni akarok
a délutáni pusztulásban.

A hívők elárasztják a teret.
Az anya a fia után kap.
Az idős házaspár a zöldségesről veszekszik.
A nő egy szeretőre gondol.

■

Az időt őszülő fák állítják meg.
A halálban a lenyugvó napot
keresem. A hívők térdre rognak.
A kételyek összekulcsolt ujjak.

Az érintések mélysége
az engesztelés végén lesz teljes,
amikor a testek koccanásában
elfogynak a szabad helyek, és
a mindennapi pusztulásban
imába porlad a hang, a test, a vágy.

■

Lázár Bence András (Szeged, 1989): 2008-ban a Sárvári Diákírók, Diákköltők Országos Találkozóján vers kategóriában arany minősítést, az Író-Deák országos verspályázaton és a Deákpoezis országos verspályázaton első helyezést ért el. A József Attila Kör tagja. Legutóbbi kötete: *Rendszeres bonctan* (Prae.hu–Palimpszeszt, 2011).